

פעילות של המינד וקליטות של המינד

בתרגום חופשי יותר: מצב פעלתנות של המינד ומצב קבלה וקליטות של המינד

Mind Activity and Mind Receptivity

[הסבר מקדים: למילה מינד אין תרגום מדויק לעברית. מילים עבריות קרובות לה במשמעותן הן 'תודעה', 'נפש', 'שכל'. הכוונה היא למכלול המאפשר לאדם להיות מודע, לחשוב, להיות בתשומת לב.]

הרצאת המדריך מס' 163 | 10 במאי 1968

שלום חברים אהובים שלי. אהבת היקום חובקת כל ביטוי ואינדיבידואליזציה של הישות האלוהית, במיוחד כאשר העצמי החיצוני, המופרד, שואף כל כך בלהט למצוא את האמת של ההווה, את האמת של העצמי ובכך, את האמת של החיים.

כל הכאב והתסכול שעובר על בן אדם ממוצע במהלך חייו, הם אך ורק תוצאה של אי ידיעת זהותכם האמיתית. והמאבק המתמיד של החיים נובע מתחושה מעורפלת בלא מודע שלכם שיש משהו לתפוס מחדש, איזה מפתח סודי שיכול לפתוח את החיים. אתם יודעים עמוק בפנים שהחיים לא יכולים להיות רק מה שאתם חווים מיום ליום או מה שהם כרגע. אם כך, אתם מתרחקים מהרגע; וכשאתם עושים זאת, אתם מאבדים את הרגע ואיתו את משמעות החיים, כי כל רגע מכיל את כל החיים.

המאבק לגלות את העצמי האמיתי ולקבל את העכשיו אינם סותרים זה את זה - הם תלויים זה בזה. ההרצאה הערב בוחנת באופן ספציפי איזו גישה מנטלית נדרשת כדי לאחד את שתי הדרכים הפוכות לכאורה של חוויה ועל ידי כך למצוא את משמעות החיים ואת הזהות האמיתית שלכם.

הפעילות או היעדר הפעילות של המינד זה המפתח כאן: זהו תהליך עדין, כמעט בלתי אפשרי לתאר במילים, ועם זאת כה מוגדר וחשוב. עם זאת, עלינו לעשות כמיטב יכולתנו: אני חייב לעשות כמיטב יכולתי למצוא את הביטויים הנכונים כדי לתקשר אליכם למה אני מתכוון. אתם יכולים לעשות את המיטב על ידי פתיחת עצמכם פנימה, את הלב שלכם כמו את המינד שלכם, כדי שתבינו לא רק עם האינטלקט שלכם, אלא גם באופן אינטואיטיבי. זו האחרונה היא, כידוע, ההבנה שהרבה יותר חשובה.

ישנם שני כוחות או גישות עוצמתיים ביקום ולכן, בכל אישיות אנושית. האחד הוא הכוח השואף, נע, פועל, יזם, מפעיל, עושה. היבט זה כולל אחריות עצמית, עצמאות, אוטונומיה, בחירה חופשית והכוח של העצמי. האחר הוא קשוב ומחכה לכל מה שאמור לקרות. היבט זה כולל סבלנות, ענווה, מודעות לתלות הדדית ולהיות חלק ממכלול. יש לו אמון בתהליכי החיים הגדולים יותר. הראשון כרוך בפעולה ישירה, השני פירוש המתנה לצמיחה ולביטוי עקיף, המתרחש בדרכו שלו ועל פי החוקים שלו.

כאשר אדם מאמין במודע או שלא במודע שאחת משתי הגישות או דרכי התפקוד הללו היא צודקת והאחרת שגויה, ובכך מטפח רק אחת או אחרת, עיוותים וחוסר איזון הם בלתי נמנעים. מכיוון שאי אפשר להשתמש רק באחד, הרי שההפך מהדרך שאימץ האדם לתפקודו עדיין קיים, אם כי בצורה פחות גלויה. אבל כשהם לא מאוזנים, כל דרך יוצרת תוצאות לא הולמות, לא יעילות ואפילו הרסניות. חשוב לכל אינדיבידואל שצומח, לגלות את יחסי הגומלין המאוזנים היטב של שני הכוחות האוניברסליים הללו.

מכיוון שאין כלל מתי בדיוק ואיך לעבור מגישה אחת לאחרת, הדרך לעשות זאת חייבת להימצא בתוך הקצב והמציאות הפנימית של כל אדם. על האדם להתכוונן לתנועות חייו הפנימיות ולתנועות הנשמה שלו, כדי לזהות מתי ואיך כל גישה באה לידי ביטוי, מתי זה או אחר הוא השולט, ומה נדרש בכל רגע נתון. ההכרה נעשית יותר ויותר ספונטנית ואוטומטית ככל שהעצמי נפרש ומשתלב עם האגו.

ניתן גם לקרוא לשתי הגישות האוניברסליות הללו: הכוחות הפעילים והפסיביים. דיברתי על הנושא הזה לפני שנים רבות, אבל ברמה יותר שטחית וכללית. כעת ניתן להתייחס לנושא זה בצורה הרבה יותר עמוקה וספציפית. אתם יודעים שלא ניתן למצוא את האמת של החיים על ידי הבנתם רק עם המוח שלכם. הדרך לחוות את האמת היא ליישם אותה קודם כל על העצמי שלכם, על הבעיות האישיות שלכם, וביישום של התעלות מעל הבעיות. ואז אתם חווים כל כוח של היקום בתוכם.

דרך נוספת לנסח זאת תהיה לדבר על העקרונות היצירתיים הגבריים והנשיים. העקרונות הגבריים והנשיים קיימים בחיי הנפש של כל מי ומה שהתגלם. הם בעבודה בכל מקום בו קיימים חיים. הכוח של משחק הגומלין ההרמוני שלהם לעד יוצר גילויים ואינדיבידואליזציות חדשות של הישות האלוהית. אני לא מתייחס רק לבריות של בשר ודם; העיקרון חל על הכל. צמיחה בתוך האישיות היא גם יצירה שנקבעת על ידי אותה אינטראקציה הרמונית של העקרונות הזכריים והנשיים. צמיחה לא יכולה לבוא אלא אם מתרחשת האינטראקציה הנכונה בין יוזמה ורצון מצד אחד, לבין קליטות, כניעה, המתנה והתפרשות מצד שני. חיבור שני הכוחות הללו יוצר התחדשות, צורות חדשות, התרחבות; זה מבעבע קדימה ולחיים גדולים יותר; הוא יוצר עונג עילאי. אינטראקציה דיסהרמונית, עם דגש יתר או מועט מדי על כוח אחד, מסכל את החיים ומייצר אי נחת, תסכול והגבלה. כאשר גברים ונשים לא ביססו עקרונות גבריים ונשיים יחדיו בתוך נשמתם ונפשם, הם לא יכולים להיות במלואם גברים או נשים.

לשני העקרונות או הכוחות יש מכנים משותפים מסוימים. אחד מהם הוא החלפה של מתח ורגיעה, של קשייות ורכות. האדמה הפורייה של החיים, הצמיחה, השלווה, ההנאה זה החוסן הנובע מהפעימה והתנועה הקצבית של מתח והרפיה. סוג זה של מתח אינו המתח הכואב שאדם חש כאשר שני הכוחות נמצאים בחוסר הרמוניה. המתח הנעים הזה הוא קרש קפיצה שממנו יוצאת פעולה באופן טבעי ואורגני. כך גם לגבי הרפיה; אסור לבלבל את זה עם האינרציה של חוסר חיים ועם חוסר אנרגיה. הגרסה הבריאה שלו מלאת חיים ותנועה פנימית, מתוך ביטחון שהפעולה הטבעית מגיעה בזמן שלה.

האינטראקציה הנכונה של מתח והרפיה היא הפעימה, הנשימה, ובשל כך, של היקום ושל כל היבט או חלקיק שלו. שכן כל מה שחי ביקום הוא היבט שלו ולכן חייב להיות כפוף לאותם עקרונות וחוקים. הפעימה של מתח והרפיה מבטאת שילוב של שני כוחות אלו: הזכר והנקבי, הכוחות היוזמים והקולטים. כל מופע חיים הוא ביטוי לקצב הזה. ככל שביטוי החיים הרמוני יותר, כך משולבים יותר הכוחות היוזמים והקולטים המשתנים ללא הרף - פתיחה וסגירה, פתיחה וסגירה.

ככל שהתודעה האינדיבידואלית של אורגניזם מוסרת מהמקור שלה - ככל שהיא מודעת פחות לזהות האלוהית האמיתית שלה - כך חייב להיות כואב יותר הקצב והפעימה המתחלפים של חייו. שכן בכל מקום בו נמצאים החיים, התנועה הקצבית של שני הכוחות חייבת להתקיים. לעומת זאת, ככל שהתפתחות התודעה גבוהה יותר, כך הישות האינדיבידואלית מודעה יותר, ולכן קשורה לזהותה האמיתית - כך המתח וההרפיה הם בהכרח מהנים ובאושר עילאי. בשלב מסוים בין שני הקטבים הקיצוניים

הללו נמצא השלב שבו המצב הפתוח, הרגוע, מורגש כרצוי וכמהנה, בעוד שהמצב הסוגר והמתוח מורגש ככואב ובלתי רצוי. הדיכוטומיה גורמת לישות להתרחק ממצב אחד לכיוון המצב האחר. אולם ככל שמתאמצים יותר, כך מעכבים יותר את הקצב הטבעי. שכן החתירה יוצרת יותר מתח - גם כאשר שואפים למצב הפתוח הרגוע. מכאן שבאמת אין דרך אחרת אלא לסבול את המצב הרגעי הכואב, כדי לאפשר לקצב הטבעי לגבור, עד שהאישיות כולה תשתחרר מהמצב הכואב והמְכֻץ. חירות אין פירושה הפסקת התנועה המתוחה, הסוגרת - כי משמעות הדבר תהיה הפסקת החיים. זה רק אומר שבהדרגה, כשהכאב מתעלה, זה מפסיק להיות כאב. בני אדם רבים מוצאים את עצמם במצב האמצעי, שבו דופק אוניברסלי אחד מורגש ככואב, השני כמענג.

את האינטראקציה הנכונה של שני העקרונות או הכוחות האוניברסליים, מנקודת המבט של פעילות המיינד שלכם ובמיוחד דרך הנתביב שלכם, ניתן לתאר בצורה הטובה ביותר כדלקמן: האגו החיצוני המודע, השקול וכוח הרצון שלו חייבים להיות מוכנים הֵכֵן בצורה איתנה אך רגועה. אסור להיכנע או ללחוץ על הלא מודע העמיד וההרסני ולא להכריח אותו בחוסר סבלנות. האגו חייב להיות ערני כדי לזהות מה הלא מודע מבטא בעקיפין ומדוע הוא מעכב ומונע אושר והתפרשות. כדי לזהות את המצב הלא מודע האמיתי, המיינד צריך להיות רגוע, מתבונן ומקבל את מה שקורה בעכשיו ובכך לעודד את הלא מודע לבטא את עצמו. ברגע שהלא מודע צץ על פני השטח עם כל חוסר הסבירות שלו, ניתן לאפשר לו באופן טבעי כיוון חדש והחסימה תיעלם.

התהליך דורש איזון עדין בין העקרונות הגבריים והנשיים. יש לאזן את תקיפות התכלית שלא ללכת בקו של ההתנגדות הקטנה ביותר - כאשר מתמודדים עם החסמים הלא מודעים - עם הרוח הממתינה והמקבלת שבה מתקבלים ביטויי הלא מודע ההרסני. פתיחה ופרישה של האינטליגנציה האוניברסלית במיינד זהה לתהליך זה. עם זאת, ככל שהחסימות מתְכַיֵיבֵת ומרקיבות "מתחת לאדמה", כך תתאפשר פחות התפתחות ופרישה, כפי שכולכם יודעים היטב. הגישה האידיאלית היא להשתמש בשניהם לסירוגין: להורות בצורה איתנה, בשלווה ובנחישות לחלק ההרסני של העצמי החבויה להתבטא. התבוננו במה שמגיע קדימה מתוך עניין, תשומת לב ואי-התערבות. כדי לאפשר זאת, בקשו מהישות האלוהית שהינכם עמוק בפנים להדריך ולעזור לכם בתהליך הזה. שוב, הנחישות וההנחייה הם עבודת המיינד הפעיל, בעוד שההמתנה לביטוי שייכת לפונקציה הפסיבית, המקבלת.

המיינד האנושי מגשש ללא הרף כדי למצוא את האיזון הנכון בין הגישות הכלל כך חשובות הללו. מציאת האיזון הזה היא אחד הקשיים הגדולים שכל אדם נתקל בדרך לאינטראקציה הרמונית. לא ניתן ללמוד את הדרך לפי כללים; רק הקשבה מכווננת היטב לתנועות הנשמה שלכם תאפשר לכם לגלות מתי להשתמש באחת ומתי לעצור ולהשתמש באחרת, של שני הכוחות המשלימים הללו. אתם חייבים לראות את עצמכם משתמשים בדרך הלא נכונה לפני שתוכלו לאמץ בהדרגה את הדרך הנכונה. בתדירות גבוהה בני אדם הם עצלנים וחסרי תשומת לב לביטויים הפנימיים ביותר שלהם, כאשר הם נשלטים על ידי תפיסה מוטעית של העיקרון הפסיבי. הם טוענים בצדק שהדברים חייבים להבשיל מעצמם ושמחיה בריאה היא תהליך ספונטני שאי אפשר לכפות. אבל הם משתמשים בעקרון בצורה לא נכונה וזונחים את ההיכנסות אל תוך עצמם, כדי להתמודד עם מה שצריך להתמודד ולשנות את מה שצריך לשנות. יחד עם זאת, בתדירות גבוהה בני אדם פעילים יתר על המידה, כופים ומתוחים כלפי עצמם וגם כלפי אחרים, תוך שהם לא מבינים ומשתמשים לרעה בעקרון הפעיל.

בכל פעם שעיקרון אחד זוכה לדומיננטיות מעוותת כזו, זה בדיוק בגלל שהשני גם כן קיים, אולי בולט פחות. חוסר הסבלנות החיצוני כלפי העצמי מצביע על התנגדות פנימית. העצלות החיצונית והקבלה המעוותת של הדברים מעידים על מאבק פנימי עז נגד העצמי והשפעותיו. יש להוציא את המאבק העז הזה החוצה, כי הוא קיים תמיד היכן שיש בעיות לא פתורות, חוסר איזון, עיוות, אי מימוש. המאבק בין העצמי לעצמי מושלך, במשך הזמן הארוך ביותר, כלפי חוץ, כך שנראה שהמאבק הוא בין העצמי לחיים או בין העצמי לאחרים. אבל מכיוון שאין הבדל ביניכם לבין החיים או לאחרים, המאבק הוא בעצם ביניכם לבין עצמכם. ברגע שאתם מודעים למדי למאבק האמיתי שלכם, חוסר האיזון יהפוך למובן, ויכול להתחיל תהליך של הכוונה מחדש.

שינוי אמיתי הוא תהליך ספונטני שקורה לגמרי מעצמו - או כך לפחות זה נראה. למעשה, הוא תוצאה של המאמצים החיצוניים הנינוחים והטבעיים העומדים הכן. אבל כשאנשים מצפים לגילויים ישירים וגלויים של מאמציהם להתבטא מיד, הם מבינים את התהליך בצורה לא נכונה. אנשים כאלה הופכים מאוכזבים ומיואשים; הם מתחילים להשתמש בפחות מאמץ וכך נופלים חזרה לדפוסים הרסניים של מיינד, רגש ופעולה. במקביל הם הופכים יותר ויותר מתוחים ודוחפים לקראת התהליכים של עצמם. אם אנשים מחכים לתוצאות מבלי לטרוח ולהשקיע את מיטב יכולתם בחיים ובתהליך הצמיחה - בדיעה שגויה שצמיחה באה לביטוי ללא מאמץ כאילו מעצמה - גם הם מתאכזבים, והמאבק הפנימי נגד עצמם ונגד החיים הופך להיות יותר מפרך.

ככל שהכאבים והתסכולים שלכם לא מודעים, כך תתאמצו "לתפוס" פתרון. מכיוון שגם אתם לא מודעים לזה, אתם עשויים לתרץ את תחושת אי הנוחות דרך כל מיני סיבות. אתם עלולים אפילו להידחף לפעולות הרסניות, לחיפוש מצבי חיים בעייתיים שנראים כמסבירים את אי הנוחות שלכם, כי אי ידיעת הסיבה לכאב גרועה מכל כאב מודע. בכמה סוגי אישיות התוצאה היא אינרציה.

רצון ופעולה שגויים מייצרים מתח מוגזם. היכן שהמיינד צריך להיות בקליטות, לא רק למה שנכנס מבחוץ אלא אפילו יותר למה שיוצא מבפנים, זה נסגר לרוב לקשר הדוק שנוצר מלחץ נגד העצמי. קליטות שקולה ומכוונת כלפי התהליכים הפנימיים, לקבל את התודעה את מה שרוצה לפלס את דרכו החוצה, זה חלק מהותי מהנתיב. לעולם אינכם יכולים להכיר את מה שיש בתוכם אלא אם כן הגישה הפנימית הזו מטופחת. כשאנשים חסרי סבלנות מדי, נתיב העבודה שלהם מופסק. מתח מוגזם הוא תמיד ביטוי לאי הבנה של התהליכים הנגרמים מהרעיון הכוזב שניתן להסיר חסימות פנימיות על ידי יישום ישיר של רצון האגו. לרצון האגו יש את התפקיד ההכרחי שלו, אבל הוא אחראי רק בעקיפין לזרמים שאינם ניראים מעל פני השטח ולרצון של הלא מודע. לכן התודעה החיצונית או האגו חייבים להתייחס ללא מודע - אפילו לחלק ההרסני, הילדותי, המעוות שלו - בכבוד. זה הכבוד שאתם מעניקים לישות שאסור לכפות עליה, אלא עליה למצוא את דרכה שלה. גם הלא מודע שלכם חייב למצוא את הדרך שלו. אם כופים עליו, הוא לא יכול להתפתח בעצמו. הוא לא יכול להגיב, הוא לא יכול לחשוף את עצמו. אם המיינד החיצוני מתוח ומודאג ומכריח את הלא מודע, אי אפשר לבסס את סוג היחסים בין המודע ללא מודע הנחוץ כדי שהראשון [המודע] יחשוף את האחרון [הלא-מודע] ולאחר מכן לאחד את השניים.

ניתן לבסס את הקשר בין המוח המודע לחלק ההרסני של הלא מודע על ידי קבלה, לעת עתה, שקיימות תפיסות, עמדות ותחושות שלעיתים קרובות עומדות בסתירה מוחלטת זו מול זו. ברגע שמאפשרים להיבטים הלא-מודעים ההרסניים והחוסמים לחשוף את עצמם, האמונות היותר אמיתיות ובונות של המיינד המודע יכולות להשפיע ולהעלים בהדרגה את אבני הנגף הלא-מודעות. באותה מידה, ניתן לבסס מערכת

יחסים בין יכולות האגו לבין החוכמה, האמת והאהבה של העצמי האלוהי, כאשר האגו מוכן לקבל את האחרון. משמעות הדבר היא המתנה בגישה קולחת, קליטה ושקטה, וברגע שהעצמי האלוהי יתגלה באמצעות רעיונות, רגשות ועומקי חוויה חדשים, האגו יקבל הנחייה – על ידי ההתגלות האלוהית- להתפרש ולהיספג. לפיכך, שני ההיבטים של צמיחה ואינטגרציה -המשנים אלמנטים הרסניים ומביאים לגילוי העצמי האלוהי - מניחים מראש את הדינמיקה הזוהה של עשייה והמתנה, ייזום וקבלה. במקרה אחד האגו המודע חכם יותר ומועיל יותר מהלא מודע הקבור. במקרה השני, הלא מודע הקבור הוא הרבה יותר חכם ומועיל מהמיינד המודע.

להתייחס בכבוד לשני ההיבטים של הלא מודע זה חיוני. הכבוד ניתן לא להרס עצמו, אלא לתהליכי הצמיחה וההתפשטות, לחוקים המופלאים של המציאות הפנימית. חוקי המציאות הפנימית יהפכו בסופו של דבר לנגישים למיינד המכבד, וגם חוקי הבריאה האוניברסליים הזהים יובנו. לזה אני מתכוון כשאני אומר שאתם יכולים להבין את החיים, הבריאה והיקום רק במידה שאתם מבינים את החוקיות והדינמיקה של התהליכים הלא מודעים שלכם.

אפילו הגישות ההרסניות ביותר נובעות לא מרוע אלא מאי הבנה גרידא. כאשר מבינים את העובדה הזו במלואה, אפילו התהליכים ההרסניים ביותר הם מרשימים להפליא, שכן העיקרון והמכניקה שלהם מבוססים על חוקיות שזוהה לפעולת הבריאה במיטבה. מכיוון שהרוע נובע מאי הבנה, ומכיוון שהתהליכים נפלאים באותה מידה כשלעצמם, הרוע באמת יכול להתבטל רק כאשר אתם לומדים לכבד את הלא מודע שלכם. תנו לו להתפרש ולהיפתח בדרכו ובקצב שלו. היו פתוחים לקלוט ופתוחים למה שהוא מגלה לכם. הגישה הקליטה מופרת על ידי כוח תודעה מעניש, חרד ודוחק, זרם כופה המופנה אל הלא מודע שלכם. הכפייה גורמת - לעיתים לסירוגין אך לעיתים בו זמנית - למתח ולחרדה מוגזמים מחד, ולאינרציה, עצלות והזנחה של צמיחה פעילה מאידך.

מכיוון שאתם מתייחסים לעולם החיצון בדיוק באותו אופן שבו אתם מתייחסים אל הלא מודע שלכם, אתם מעוררים את אותו אקלים כלפי מי שאתם מעורבים איתם. אנשים אחרים נסוגים מהמתקפה הזו של כפייה שאומרת, כביכול, "אתה חייב", בדיוק כפי שהלא מודע שלכם עושה. כאשר אינכם רוצה להקדיש תשומת לב רבה ללא מודע שלכם ובכך לסגת ממנו או להקדיש לו תשומת לב שטחית בלבד, אינכם יכולים שלא לפגוש את הלא מודע שלהם בצורה דומה. מיותר לציין שהם מתרעמים על חוסר תשומת הלב הזו, לעתים קרובות באופן לא מודע.

כל חוויה טובה, יפה ויצירתית שבה אתם מרגישים אחד עם החיים ועם עצמכם, נובעת מהיחס הנכון בין העקרונות האקטיביים והפאסיביים. כשתחשבו אחורה על החוויות הללו, תראו שהיה קיים שילוב של ערנות רגועה, של מעורבות והשתתפות אקטיבית, ובו בזמן, של המתנה קליטה ופסיביות נינוחה אך פועמת. כשאתם מאפשרים לכוחות האלה לזרום החוצה מתוכם, החיים יכולים לזרום לתוכם. זיכרו ששום דבר מהחיים לא יכול לבוא אליכם, אם לא איפשרתם, גם כשנראה שזה מגיע מחוץ אליכם.

הרשו לי לשחזר בקצרה את העיוות של העיקרון הכפול של האקטיבי והפאסיבי. העיקרון היוזם, הפעיל והגברי, מתעוות לתוך המתח ההדוק של חוסר סבלנות, חרדה וגאווה אגו שחושב שהוא יכול לעשות את זה לבד, על ידי רצון חיצוני מוחלט. גישה זו שוללת לא רק את הכוחות האוניברסליים אלא גם את הכוחות הלא מודעים של האדם עצמו לצמוח ולתפקד על פי חוקים גבוהים יותר. היא מרמזת על חוסר אמון בכל התנועות האוניברסליות והאישיות בפנים כאילו אין להן קיום, חוקיות או קצב משלהן. כתוצאה מכך היא גם לא סומכת על ההיגיון של הכוחות הפנימיים הללו ומחזקת בכך

עוד יותר את האמונה שאין דבר מלבד האגו המבודד ללא קשרים עמוקים יותר. באשליה הכואבת ביותר הזו, הקשרים האמיתיים נשארים ללא שימוש, כך שהאגו באמת לא מסוגל לתפקד לפי הפוטנציאל הטוב ביותר שלו. ככל שאותם כוחות ותנועות פנימיים יכולים פחות להשתתף בעסקי החיים, כך האגו יכול להסתדר פחות בצורה מספקת, ולכן הוא הופך להיות מוטרד יותר. קיום אגו מבודד נובע מבורות וגאווה של האגו כמציאות הגבוהה, הטובה והיחידה שיכולה להשפיע על החיים; וזה מוביל ליותר פרידה, תסכול ואומללות, למתח הכואב שנוצר מניסיון קשה מדי בצורה לא יעילה. זהו קיום בודד גדוש בפחדים.

לעומת זאת, אלה שבסילוף העיקרון הפסיבי, הנשי, בוטחים באלוהים באופן שלמעשה מוותרים על אחריות עצמית, אשר משאירים הכל לאלוהים כדי להצדיק את חוסר הפעילות שלהם, גם אינם מצליחים להגשים את עצמם. נראה שהם נותנים לאלוהים, בהכנעה ובאמון, "לעשות את זה", ממתנים לנצח; אבל הכוחות הפעילים, היוזמים שלהם והביטויים הספונטניים והעקיפים של הצמיחה מנותקים באותה מידה. אם וכאשר האחרונים מופיעים, אולי כתוצאה מיוזמה כלשהי שננקטה בעבר, אנשים כאלה מייחסים את ביטוי ההתגשמות לכוח שמחוץ לעצמם - או לפחות מחמיצים את הקשר בין ההתגשמויות למעשים ולעמדות שלהם.

אתם יכולים לראות איך הקיצוניות והעיוותים די דומים ובסופו של דבר מביאים אתכם לאותו מבוי סתום. כשאתם פסיבים ונותנים לדברים לקרות - במקום לקבל אחריות עצמית למציאת הדרך ואולי לעשות את מה שכרגע הכי כואב - אתם סומכים על אלוהים שקרי, אלוהים שמחוץ לעצמכם. עבורכם, כל ההווייה שלכם זה אלוהים, ורק על ידי שימוש ביכולות שלכם תוכלו לממש עובדה טרנסצנדנטלית זו. כשאתם פעילים עם האגו המופרד לבד במקום לחיות את המשחק הקצבי של עשייה והמתנה, של פעילות והקשבה, אתם מאמינים שהעצמי הקטן המופרד הוא כל מה שיש לכם - ושוב אתם חייבים להיות מאוכזבים. התחייבו למצוא את המפתח לחייכם, לאמת של עצמכם, לא משנה כמה זה כואב או יכול להיות לא מחמיא. יחד עם זאת, הוקירו וכבדו את התהליכים הפנימיים שלכם ואפשרו להם לצאת למסלול שלהם.

מיצאו את האיזון. זהו קצב או מחזור המשתנים כל הזמן בנתיב של כל אינדיבידואל. כל צעד כרוך בתנועות או בעמדות. האינטראקציה הנכונה שלהם היא הכוח היצירתי שמביא משהו חדש לחיים. הן העקרונות היוזמים והן העקרונות הקולטים דורשים את שלמות העצמיות, מצד אחד, ואת הידיעה שאחד הוא חלק ממכלול, מצד שני. זה האחרון פירושו כבוד לתנועות שלא תמיד יכולות לציית מיד לפקודות המיינד. יש צורך ליזום כל הזמן את הכוחות היצירתיים שלכם ולמצוא מתי ואיך הם מוכנים להיות מוכרים וידועים לכם.

אפילו פעולת המדיטציה הפשוטה חייבת לשלב את שתי הגישות הללו. מצד אחד, אתם מגבשים באופן פעיל את ההתייחסות, המטרה והכוונות שלכם; הווית ההתייחסות/ הגישה שלכם היא שאתם רוצים להשקיע את המיטב מעצמכם, הווית המטרה שלכם היא להסיר חסימות, לצמוח ולהציג את הטוב ביותר שיש בכם, הווית הכוונה שלכם היא להתמודד עם האמת אשר תהיה. מצד שני, אתם נהיים דוממים ומחכים רגועים ובמצב קולט. אם תשובות לא מופיעות בבת אחת, אתם מרפים ומחכים עד שהן תגענה, אולי כאשר אתם הכי פחות מצפים להן. שכן זה הזמן שבו המיינד שלכם רגוע ולכן מסוגל לקבל. כאשר אתם מוכנים לקבל גם את הטוב ביותר גם את הרע ביותר שבכם ונרגעים לגבי שניהם - לא להוטים מדי ולא מבוהלים - אז ביטויי ההתממשות יכולים להופיע. אם אתם פתוחים באותה מידה גם לטוב ביותר וגם לרע

ביותר שבכם ומוכנים להבין את שניהם, אז תהליכי הצמיחה ההרמוניים, הקצביים והאורגניים יבססו את עצמם, יותר ויותר.

הקצב המתחלף של ייזום וקבלה - של התהוות והוויה - הוא פעימת הדופק של הנתבי שלכם, חברי. הפעימה המאוזנת של כוחות הנשמה שלכם יכולה לבוא רק לאחר שבחנתם וקיבלתם זמנית את חוסר האיזון שלהם, כדי להבין אותו. כפי שאמרתי קודם, הבנה כזו מביאה אתכם למצב שבו המתח הוא כבר לא כאב, כך שאתם כבר לא מחליפים בין כאב להנאה. אז ההפכים הללו יישרו את ההדורים, והתנועות הפועמות של מתח והרפיה לא יהיו אלא שני היבטים שונים של אושר עילאי.

אולי אתם יכולים למצוא הכי טוב את הקצב הפנימי שלכם כשאתם חושבים על פעימת הדופק הפעילה כעושים כמיטב יכולתכם כדי להתגבר על הפחד להתמודד עם משהו לא נעים; לתת את הטוב ביותר שבכם כדי למצוא את הזהות האמיתית שלכם; תורמים לתהליכי האבולוציה על ידי מעורבותכם הרצינית והמוחלטת בצמיחה שלכם. השלב הפסיבי של הפעימה בא בעקבות כל המעשים הפנימיים הללו עם תקופות של המתנה; המתנה לרגע שבו התוצאות מוכנות להגיע.

ככל שתמצאו את הקצב המאוזן שלכם, כך יצמח חזון חדש. החזון או ההכרה האלו יהיו שאתם חיים תשעים וחמישה אחוזים מהחיים המודעים שלכם בתגובה לא ספונטנית, ישירה ועצמאית למה שיש, אלא לפי רפלקסים מותנים. זה יהיה די מזעזע בהתחלה, וזה יהיה משחרר בו זמנית. ברגע של ההכרה, החיים והעולם יתחילו להיפתח. אני לא מתייחס רק לדעות והשקפות שאתם מהדהדים מבלי לדעת כי אתם מפחדים מהאחריות להיות נאמנים לדעות ולהשקפות שלכם, כי אתם מאמינים שאתם צריכים את האישור של אחרים יותר ממה שאתם מאמינים שאתם צריכים אישור מעצמיכם.

אני עובר כעת מעבר לרמה השטחית למדי הזו, שדיברנו עליה במידה מספקת בעבר, למשהו עמוק ועדין יותר. מה שאני מתכוון הוא שאתם לא ניגשים לכל חוויות חיים בגישה טרייה. אתם מותנים להגיב לזה בצורה מסוימת. לדוגמה, כאשר אתם רואים את הצבע האדום, אתם בדרך כלל לא רואים אותו לפי התפיסה והניסיון שלכם. אתם רואים את זה לפי האינדוקטרינציה [החדרה שיטתית של רעיונות] שלכם לגבי איך אתם צריכים לראות אדום, יש לכם רעיון שגובש מראש של "אדום". או כשאתם רואים את הפרח שנקרא 'צבעוני', המילה, המושג צבעוני, היא כבר רפלקס, כך שלא תחוו את הצבעוני כאילו התעמתתם איתו בפעם הראשונה. ניתן להכפיל את השפעת ההתניה ולחבר את הכפל לאין סוף. ללא הגזמה, תשעים וחמישה אחוז מהחוויות שלכם - חוויות חושניות כמו גם מושגיות - אינן התגובות האמיתיות, החופשיות והספונטניות שלכם, אלא רפלקסים שגובשו מראש. הם נובעים לא רק ממה שקלטתם בחיים האלה, אלא גם מהרבה מאוד קיומים קודמים. הנפש שלכם מלאה באוסף של חוויות מעוכלות מראש.

המשמעותית מכולם, ורלוונטית לנושא שלנו כאן, היא חווית הכאב והתסכול. אתם עברתם אינדוקטרינציה במשך אלפי שנים עם האמונה שכל תסכול הוא כאב. לכן כל כך קשה לעשות את המעבר מפעימת ההנאה/הכאב של מתח והרפיה למצב המשוחרר, שבו מתח והרפיה הם היבטים שונים של הנאה. כל עוד התסכול מהווה איום והאישיות מתכווצת ומצטמקת לתוך עצמה, אינכם יכולים לזהות את פעימת היקום החופשית מאחורי מסך הפחד שלכם.

השכנוע שלכם שתסכול הוא כאב ואולי אפילו סכנה, גורמת לכם להגיב בצורה

שלמעשה מייצרת מצב כואב ומסוכן. אני מציע שכאשר אתם מתחילים להתבונן בתוך עצמכם ולהיות פתוחים למה שיוצא מכם, אתם צריכים להתנסות בכל תסכול שיבוא בפעם הבאה. שאלו את עצמכם, "עכשיו, הנה יש כאב. נתתי לעצמי להרגיש את הכאב הזה. זה באמת כואב כמו שאני מעמיד פנים?" אני מתכוון כאן "להעמיד פנים" במובן עמוק יותר. כשאתם משכנעים את עצמכם בכאב, אתם מייצרים גלים של כאב מעצם התגובה שלכם, כאילו המצב באמת כל כך כואב. המתח הופך כואב יותר מהכאב עצמו. ברגע שתצפו בתגובות שלכם מנקודת מבט זו, חוויות מוזרות יגיעו אליכם. תלמדו לתת לכאב, לתסכול, להיות. אתם תיתנו לתנועה של הכאב להיות מעצמה. לאט לאט תחוו כיצד הכאב הופך לתנועה מהנה של פעימה. רק כאשר אתם נותנים לעצמכם להיות רגועים, מתבוננים וקליטים למה שבתוכם, ותקבלו זאת, תוכלו לחוות את השינוי הזה בתודעה. בדרך כלל, המיינד עושה תנועות כה מטורפות ונאבקות נגד הכאב והתסכול, כך שאי אפשר להגיע לחוויה המהנה של פעימה. בדרך כלל אתם עסוקים מדי במעקב אחר הרפלקסים המותנים וההרגלים שלכם, שבהם אתם מגיבים למה שאתם מאמינים שהוא טוב בדרך אחת ולמה שאתם מאמינים שהוא רע בדרך אחרת. לפיכך, אתם ממשיכים ולעולם לא חווים את החיים באופן עצמאי, לעולם לא חווים את עצמכם האמיתי, את האינדיבידואליזציה הספציפית הזו של האלוהי. לעולם אינכם חווים דברים כפי שהם באמת, ללא דעות קדומות או רפלקסים חושיים מותנים מראש. התפיסות המוקדמות שלכם הן אשליות, וניתן לחדור אליהן רק כאשר אתם הופכים גם ליוזמים וגם לקליטים להוויה הפנימית שלכם. אז תחליפו לסירוגין בין הכרת חומר חדש על עצמכם ועל העולם, לבין להרגיש את עצמכם ואת העולם בדרכים חדשות. אתם תלמדו להכיר יותר ויותר את זהותכם האלוהית האמיתית. זה יתגלה תחילה כעצמי אחר לכאורה, המתבטא מאיפשהו בתוכם; ואז, ככל שזה מחייה אתכם יותר ויותר, תדעו שזה אתם ואתם הינכם זה.

יהי רצון שההרצאה הזו תהיה הקו המנחה הבא בדרככם אל הלא מודע שלכם ותלמדו לקבל אותו כפי שהוא בא לידי ביטוי, כך שתבססו את היחס הנכון של מתח ורגיעה בגישה שלכם לעצמכם. איזון כזה יכול לשנות את הגישה שלכם כלפי עצמכם וללמד אתכם לקבל את עצמכם כפי שאתם; ובגלל הקבלה הבסיסית הזו, אתם תצברו תאוצה וכוח להמשך, לגעוש קדימה. תנועות הנשמה הפנימיות שלכם חייבות לחיות את העקרונות הללו; זה אף פעם לא מספיק להכיר אותם, אם כי לדעת אותם זה לעתים קרובות הכרחי ומועיל כדי להוביל אתכם לאקלים שבו לחיות פאותם הופך לאפשרי. תנו לעצמכם באופן רגוע להיות, ותאפשרו לעצמכם להיפתח.

היו מבורכים, חבריי היקרים, בכל התחייבויותיכם הנוספות לצמיחה רוחנית. כל צעד קדימה מקרב אתכם להבנה של מי אתם באמת ומהם החיים באמת: רצף שלא צריך לדעת לעולם את הפחד מהמוות, רצף של חיים ושמחה. היו בשלווה, היו אלוהים!

תרגום: חווה אילון

Edited by Judith and John Saly

For information to find and participate in Pathwork activities world wide, please write:

The Pathwork Foundation
PO Box 6010
Charlottesville, VA 22906-6010, USA Call: 1-800-PATHWORK, or
Visit: www.pathwork.org

The following notices are for your guidance in the use of the Pathwork® name and this lecture material.

Trademark/Service Mark

Pathwork® is a registered service mark owned by The Pathwork Foundation, and may not be used without the express written permission of the Foundation. The Foundation may, in its sole discretion, authorize use of the Pathwork® mark by other organizations or persons, such as affiliate organizations and chapters.

Copyright

The copyright of the Pathwork Guide material is the sole property of The Pathwork Foundation. This lecture may be reproduced, in compliance with the Foundation Trademark, Service Mark and Copyright Policy, but the text may not be altered or abbreviated in any way, nor may the copyright, trademark, service mark, or any other notices be removed. Recipients may be charged the cost of reproduction and distribution only.

Any person or organization using The Pathwork Foundation service mark or copyrighted material is deemed to have agreed to comply with the Foundation Trademark, Service Mark and Copyright Policy. To obtain information or a copy of this policy, please contact the Foundation.